Kati Hiekkapelto

VÉDTELENÜL

FORDÍTOTTA: G. BOGÁR EDIT

KATI HIEKKAPELTO

Védtelenül

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Kati Hiekkapelto: Suojattomat

Copyright © Kati Hiekkapelto
First published in 2014 by Otava Publishing Company Ltd.
with the Finnish title Suojattomat.
Published in the Hungarian language by arrangement
with Otava Group Agency, Helsinki.

Hungarian translation © G. Bogár Edit, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu
Szerkesztette: Zsenits Györgyi
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Multas Ágnes
Borítóterv: Földi Andrea
Tördelés: 9s Műhely

Készült a Szekszárdi Nyomdában, 2016-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató
ISBN 978-963-293-541-6

19.

– Anna és Esko, jöjjenek csak! – szólt oda nekik Virkkunen a teakonyha ajtajából. Anna éppen egy csésze kávét töltött magának, Esko pedig duzzogó arccal a reggeli újságot olvasta. Anna szerette volna megkérdezni tőle, mi bántja, mert az utóbbi napokban furcsán távolságtartónak látta. Talán azért, mert komoly betegség gyanúja merült fel nála – ezt Saritól hallotta, a férfi maga nem beszélt az egészségi állapotáról. De volt itt valami más is. Esko feltűnően nyugtalan volt.

Anna fogta a kávéját, és megindult Virkkunen után az irodájába, messze elkerülve az íróasztali fényképen látható szépséges feleség tekintetét.

– Az előbb megkerestek a gazdaságiaktól – kezdte Virkkunen.

– Igen?

– Egy kiterjedt ügyet vizsgálnak építőipari feketemunkákkal kapcsolatban, amiben a drága Pokol Angyalai is érintettek. Mindenféle homályos dolog kapcsolódik hozzá, számlazsonglőrködés és hasonlók.

– De mi köze ennek hozzánk? – mordult fel Esko.

– Kari Haapsaari, a leppiojai bérház gondnoka is gyanú-

sított a számlahamisításban. Abban a házban néhány évvel ezelőtt felújították a vezetékeket és az ablakokat.

– Na, bassza meg!

– Találkoztam azzal a pasassal – mondta Anna. – Egy utálatos szarjankó.

– Lehet, hogy a dolog nincs összefüggésben a legutóbbi eseményekkel, de nálam mégis megszólalt a vészcsengő. A gondnokot mindenesetre ki kell kérdezni, mégpedig alaposan. Minket persze egyáltalán nem érdekelnek a hamis számlák, ezekkel a gazdasági bűnügyek osztályán foglalkoznak a kollégák, de az jutott eszembe, hátha a két öreg, Vilho meg az eltűnt Riitta rájött valamire.

– A gondnok azt mondta, Vilho panaszkodott a felújítás után, hogy valami zúgást hall a vízvezetékből – mesélte Anna.

– Talán inkább valami más dolog lehetett – vélte Virkkunen.

– Elég erőltetettnek tűnik a dolog – dörmögte Esko. – Hogy értenének ehhez az egyszerű lakók?

– Nem tudom. De maguk kideríthetik – fejezte be Virkkunen.

Heikki Hiltunen hatalmas szemeteskocsijával a mustikkamäki szemétlerakó felé tartott, ahogy mostanában a hulladék-újrahasznosítót nevezték. Egy rakomány vegyes hulladék, tele a fogyasztási hisztéria bűzlő csomagolóanyagaival. Heikki a komposztáló és a hulladékégető közötti lerakóhelyre kanyarodott a kocsijával, miközben fülhallgatóval a fején teljes hangerővel Green Dayt hallgatott. Egyáltalán nem foglalkozott azzal, milyen betegnek tűnik

ez a környék. A szeméthegyek tetején lánctalpas kocsik forgolódtak, lassan mozogtak előre és hátra, kupacokká lapítva a hegyet, hogy még több hulladékot lehessen elhelyezni. Azzal sem törődött, hogy miért gyűlik össze ennyi szemét, mivel olyan időben született, amikor mindenféle kacatok beszerzése az élet természetes velejárója volt.

Heikki szerette a hajnali műszakokat. Korán hazamehetett vagy kocsmázhatott. Nemrég vette meg élete első autóját, egy használt, de jól karbantartott Toyotát a saját fizetéséből összekuporgatott pénzből. Büszke is volt rá. A lányokat egy Toyotával ugyan nehéz meghódítani, de mégis könnyebb, mint egy biciklivel. Be is szállt hozzá egyszer egy lány, Kaisa. Heikkinek eszébe jutott Kaisa párnás combja és puha hasa. A szeméthegy mellé tolatott. *I'm coming home*, bömbölt a Green Day a fülében, Heikki pedig megnyomta a gombot, és a kocsi platója emelkedni kezdett. Kaisa édes kislány volt. Heikki próbált tapasztalt Casanovaként bánni vele, de nem nagyon sikerült neki, mivel valójában Kaisa vette el az ő szüzességét. De legalább nem a Toyota hátsó ülésén, hanem Heikki lepukkant, bérelt garzonjában. Fuvar után másik fuvar – gondolta elégedetten Heikki. Comb, has, kar. Munka után akár fel is hívhatná Kaisát.

Mi volt az ott? Még egyszer belenézett a visszapillantóba. Valami szokatlant látott meg a szemeteszsákok és nejlonzacskók között a szemétrakásban. Egy láb. Egy comb.

Heikki kiugrott a vezetőfülkéből, és a bűztengeren át odasietett a szeméthegy tövéhez. Igen. Egy láb lógott ki belőle. Nem Kaisa gömbölyded és puha combja, hanem egy viaszfehér és visszeres lábszár. Heikki állati üvöltése túlharsogta a teherautó motorjának zúgását, az egész szeméttelepen hallani lehetett.

Anna bement Eskóhoz, cigarettát szeretett volna kérni. Megint kapott Bécitől egy e-mailt, és azonnal rátört a nikotinéhség. Ezt tette a hétvégi kicsapongás. Előtörnek a rossz szokások, amint egy kicsit is lazít. *U pičku materinu*. Az e-mailre nem válaszolt, kitörölte. Hogyhogy Béci még nem unta meg a próbálkozást? Kedves és viszonylag kellemes volt az ágyban, de Annának megvolt rá az oka, hogy ne válaszoljon neki. Egy magyar, főleg egy kanizsai férfi elméletben igencsak vonzó lehet, de a gyakorlat, a valóság nagyon más. Abban a kultúrában olyan férfiak teremnek, akiket egy nő soha nem előzhet meg. Ha mégis megteszi, a férfi lelép. Abban a kultúrában a nő feladata, hogy főzzön, felszolgálja a sört, takarítson és szórakoztasson; legyen csinos, de tudjon illendően háttérbe húzódni, legyen kedves, de ne túl okos. A férfi az, aki csilloghat, aki szabad, aki megtehet bármit, ami jólesik neki, akit kiszolgálnak, akiről gondoskodnak, és akit körülrajonganak. Ugyan mi történne, ha ez érvényes lenne a nőkre is? De nem érvényes. Ebben áll a balkáni férfi megcsontosodott természete, amiről Béci is beszélt, bár ő valószínűleg valami másra gondolt. Anna sosem tudna elviselni egy ilyen kapcsolatot. Ugyanakkor a legtöbb finn férfit meg túl kedvesnek és puhánynak érezte. Nem jó nekem semmi – állapította meg Anna.

– Nincs egy szálam sem – mondta Esko.

Anna megdöbbent, de nem is tudta kommentálni a dolgot, Esko máris folytatta:

– Mustikkamäkiben találtak egy holttestet. Megint túlórázni fogunk.

– Legalább nem marad idődd piálni – csípett rajta egyet Anna.

– De neked se – vágott vissza Esko.

– Ki az?

– Egy nő.

– *Bassza meg!* Valószínűleg azonnal ki kell szállni a helyszínre.

– Így van.

– De kitől kaphatnék előbb egy szál cigit?

– Kérj a másodikon Peltolától! De szívhatnál te is kevesebbet.

Anna elfintorodott és kinyújtotta a nyelvét Eskóra, aztán megkérte, hogy tíz perc múlva találkozzanak a garázsban.

Micsoda bűz lehet itt a nyári hőségben! – gondolta Anna a lélegzetét visszafojtva. Esko leparkolt a modern külsejű hulladékfeldolgozó udvarán. Az udvar mögött emelkedő szeméthegyek mintha vég nélkül elnyúlva sorakoztak volna. A területet magas drótkerítéssel vették körül, amelynek felső szélén elektromos vezeték tekergett. Itt nem lehetett turkálni, sem keresgélni semmit. Amit kidobtak, az maradjon is kidobva. Az árut meg kell venni. És persze leginkább műanyag árut, dupla műanyagba csomagolva, hogy legyen mit magunk után hagyni. A mai ember ujjlenyomata a történelemben. A város és az egész bolygó jövője – elmélkedett Anna. Szemét, ami soha nem tűnik el. A melegedő tavaszi időben olvadozó szeméthegy bűze émelyítő volt.

A központ vezetője, Samuli Kenttälä elkalauzolta Annát és Eskót a hulladékhegy oldala mentén egy völgybe, ahol egy magányos szemeteskocsi rostokolt felemelt platóval.

– Itt találták meg – mutatott a férfi a hegy lábára. Egy rémült fiatalember állt a kocsi mellett.

Anna meglátta a lábat, amely groteszkül meredt ki a

szemétkupacból. Eskóval együtt közelebb mentek. Óvatosan kezdték eltávolítani a műanyagfoszlányokat, üdítősdobozokat, joghurtospoharakat és az egyéb hulladékot a láb környékéről. A szemétrakás alól egy hatalmas fekete szemeteszsák bukkant elő. A zsák száját szorosan becsomózták, de az alsó része kiszakadt. A láb ebből a résből állt ki.

– Megvárjuk a bűnügyi technikusokat és az orvos szakértőt – mondta Esko, és a szemeteskocsi sofőrjéhez fordult, hogy kikérdezze.

Tényleg nem gyújt rá – figyelt fel Anna.

– Honnan van a rakomány?

– Főleg Mellunniemiből. Ott voltam begyűjteni. Egy másik része meg Vesalából jön.

– Van elképzelése róla, hol kerülhetett a zsák a kocsira?

– Nincs. Nemigen nézem, mi jön ki a kukákból. Csak ha valami nem stimmel, rendetlenkedik a plató, vagy ilyesmi.

– Volt valami ma délelőtt, ami nem stimmelt?

– Nem. Minden normálisan zajlott.

– Az a zsák elég nagy, nemigen lehetett egy kisebb ház kukájában – állapította meg Anna.

– Nem tudom megmondani – felelt Heikki. – Vesalában főleg családi házak vannak, ott tényleg elég kicsik a szemetesek. De Mellunniemiben vannak sorházak is. Ott nagyobbak a kukák.

– Vissza kellene emlékeznie az egész útvonalra, hogy melyik kukában lehetett egy ekkora zsák.

– Meg tudom nézni a fedélzeti számítógépben. Abban benne van minden cím meg ilyesmi.

– Akkor tegye azt! – kérte Esko.

Három autó érkezett a helyszínre. A bűnügyi techniku-

sok és Linnea Markkula. Anna és Esko elmondták, amit a helyzetről tudtak, a többiek pedig munkához láttak. Elsőként elkerítették a szemetet, a kukásautó is a szalaggal határolt területen belül maradt. Aztán részletes fényképeket készítettek a helyszínről. Amikor ezzel készen voltak, óvatosan kinyitották a zsákot. Halálsápadt, vérfoltos arc bámult ki a zsákból. A holttest szája elszörnyedt grimaszba merevedett, a nyakán hatalmas seb tátongott, a torka át volt vágva. Mindent alvadt vér borított.

– Ez itt Riitta Vehviläinen – szólt oda Anna Eskónak.

– Annak a kipurcant drogosnak a szomszédja?

– Igen. És egyben a kipurcant Vilho Karppinen szomszédja is.

– Ó, Jézus Krisztus!

– Az utóbbi időben felpuhult a káromkodós repertoárod.

– Kapd be!

– Nem ér el idáig.

– Vehviläinen nem arrafelé lakott, ahol a szemetes járt – tért vissza az ügyre Esko.

– Nem bizony. A városnak pont a másik végében lakott.

– Lehet, hogy ott ölték meg, ahol azok a tinik a kést találták? Ketoniemiben?

Annát bosszantotta, hogy nem neki jutott eszébe ez a lehetőség. De Eskónak tutira igaza lesz. Riitta nyakán a sebet egy éles eszközzel ejtették, Ketoniemiben találtak egy tőrkést és rengeteg emberi vért, ez nem lehet pusztán véletlen egybeesés.

– Egész biztosan. Egy zsákot is húztak ott a hóban.

– De a kukáskocsi nem járt Ketoniemi felé sem.

– Nem. De kocsival könnyű máshová vinni egy holttestet. Az erdőben láttuk egy terepjáró nyomait.

Esko egy darabig habozott, mielőtt megszólalt volna:

– Egyébként engem is tuti, hogy követett egy terepjáró.

– Micsoda? Miért nem beszéltél róla?

– Nem voltam teljesen biztos benne. Nem olyan fontos ez most.

– Dehogynem! Nagyon is fontos. És félelmetes.

– Te jártál Riitta lakásán – váltott témát Esko. – Voltak ott dulakodás nyomai?

– Egyáltalán nem. A szőnyegek egyenesen álltak, a székek a helyükön.

– Biztos elcsalogatták valamivel otthonról. Aztán megölték, és begyömöszölték a szemetesbe.

– Elég hidegvérűen csinálták.

– Lehet, hogy Vehviläinennek szokása volt a kémlelőnyíláson át leselkedni. A bandatagok észrevehették, és úgy döntöttek, elteszik az útból a szemtanút – vélekedett Esko. – Megláthatott egy fontos személyt a Black Cobra vagy az Angyalok tagjai közül – folytatta aztán. – Ezek a fickók nagyon is képesek az ilyesfajta erőszakra.

– Meglehet – felelte Anna.

– Biztosan Rezát látta – mondta végül Esko felcsillanó szemmel.

20.

Nils végre kiderítette, honnan származik a ruhatári jegy. Boldogan adta át az információt az elemzők heti értekezletén, ahol a különböző rendőrségi egységek gyűltek össze. A cédula a városközpont legnagyobb éjszakai szórakozóhelyéről, a Millennium Klubból származott. Hogy mikor veszhetett el és kié volt, arra a jegyszedő sehogy se tudott visszaemlékezni, mivel a klubban naponta több száz vendég fordul meg, és folyton vannak elveszett cédulák. A jegyszedő mutatott Nilsnek egy doboznyi pótjegyet; sokra volt szükség. Bódult állapotban az emberek könnyen elhagyják a holmijukat.

– De ez még nem minden – mondta titokzatosan Nils. – A portás valahogy ismerősnek tűnt, úgyhogy utánanéztem a múltjának.

Nils tartott egy kis hatásszünetet, és Annára nézett.

– A fickó a Pokol Angyalai banda tagja – mondta ki végül.

A tárgyalót sustorgás töltötte be. Anna Eskóra pillantott, aki mindentudó képpel bólogatott magában. Sari Anna fülébe súgott valamit, de Anna nem értette, mit. Virkkunen felállt, és figyelmet kért.

– Tehát – kezdte, aztán köhintett egyet, majd megigazgatta a szemüvegét. – Most a korábbinál is világosabban látszik, hogy a leppiojai halálesetek mögött a bandák állnak. Ez nagyon is komoly dolog, hogy civilek ilyen módon válnak az áldozataikká. Minden lehetséges adatot össze kell gyűjtenünk Riitta Vehviläinen életéről és haláláról. Természetesen nem zárhatunk ki más lehetőségeket sem, bár a Black Cobra és a Pokol Angyalai az első számú gyanúsítottjaink. Riitta tudott valamit arról, ami a házban történt, és ez végzetesnek bizonyult számára. A gondnokot a lehető leghamarabb ki kell hallgatni. Tartsák nyitva a szemüket, a fülüket, még az orrukat is! És legyenek óvatosak! Ezek az alakok megátalkodott bűnözők. Aligha számít nekik akár egy rendőrélet – prédikálta Virkkunen, közben Eskóra pillantva.

Anna kapta a feladatot, hogy megvigye a szomorú hírt Riitta lányának, Leena Rekolának. Leena a családjával az egykori frontharcosok házában lakott a városközpont szélén. Anna óvatos léptekkel sétált keresztül a zúzmarával borított udvaron. Az udvart nem szórták fel, a lába megmegcsúszott a talajon. Egy almafa tövében jókora hókupac magasodott. Alagutakat és ablaknyílásokat vájtak bele, a hóban rikító színű műanyag lapátkák és kisvödrök hevertek. A gyerekek biciklije az udvari ösvény mellett feküdt, a falnál sílécek és botok vártak gazdáikra. Bár Leena gyerekei nem voltak ott, a hely sugárzott az élettől és a vidám felfordulástól. Amíg Anna átvágott az udvaron, szédelgett annak tudatától, hogy halálhírt visz. Ebből nem tudok jól kijönni – gondolta, miközben becsöngetett.

Leena nyitott ajtót. A tekintete mindent elárult: már tudta, miért jött Anna.

– Jöjjön be – invitálta Leena Annát, aki belépett az otthonosan berendezett lakásba, amelyet a régit tiszteletben tartva újítottak fel. Leena elvette Annától a kabátját, felakasztotta egy vállfára, és a szekrénybe tette.

– Teát kér vagy kávét? – kérdezte aztán.

– Teát, köszönöm.

A két nő a konyába ment. A gyerekek hangját nem lehetett hallani, sem a tévé vagy a rádió moraját. A házban tökéletes nyugalom uralkodott. Jó lenne itt lakni – gondolta Anna.

– Sajnos nincs itthon semmilyen sütemény vagy keksz – szabadkozott Leena, miközben feltette forrni a teavizet és csészéket rakott az asztalra. Fogyókúrával próbálkoztam, ezért nem vettem semmi csábítót.

– Semmi baj, nem is kívánok most ilyesmit – nyugtatta meg Anna.

Amikor a tea elkészült, Leena leült Annával szemben.

– Megtalálták az édesanyámat? – kérdezte.

– Igen – felelte Anna. – A torkában gombócot érzett, amit nem lehetett lenyelni.

– Hol?

– A mustikkamäki szemétlerakóban.

– Vagyis meghalt.

– Igen.

– Hogyan halt meg?

– A végső véleményt az édesanyja haláláról az igazságügyi orvosszakértő fogja kimondani a boncolás után. De annyit már tudunk, hogy...

Annának lélegzetvételnyi szünetre volt szüksége. Nem volt képes hangosan kimondani. Ez volt a legrosszabb a rendőri munkában: találkozni az elhunytak hozzátartozóival, és elmondani, mi történt a szeretteikkel.

– Hogy? Mondja meg egyenesen! Egész idő alatt éreztem, hogy valami rettenetes történt.

– A torkát elvágták egy késsel. Nemrégiben találtak egy kést Ketoniemiben, de a rendőrségnek előbb természetesen össze kell hasonlítania az azon talált vért az édesanyjáéval, mielőtt kimondhatnánk, hogy az volt a gyilkos fegyver. Mindenesetre most úgy néz ki, hogy igen.

Leena csendben ült a helyén. Rezzenéstelenül nézett Annára, hatalmas könnycseppek folytak le az arcán, egyenesen az asztalra, bele a teáscsészébe. Aztán reszketni kezdett. A sírás úgy rázta a testét, hogy Anna attól tartott, le fog esni a székről.

– Őszinte részvétem – mondta Anna. Milyen laposan is hangzott! – Igazán sajnálom.

– Szerencse, hogy megtalálták. Most legalább már tudjuk, mi történt vele. A bizonytalanság a legrosszabb. Vagy legalábbis ezt szokták mondani – mondta Leena könnyei közepette. – Fel kell hívnom a férjemet. Elment a gyerekekkel korcsolyázni. Szeretném, ha azonnal hazajönnének.

– Hát persze, hívja csak fel! – helyeselt Anna.

Leena átment az egyik szobába telefonálni. Sírós hangja elhallatszott a konyháig.

– Mindjárt itt lesznek. A férjemet is sokkolta a hír. Remélem, képes lesz biztonságosan vezetni.

– Sajnos meg kell még kérdeznem néhány dolgot. Tud most válaszolni, vagy jöjjek el megint, mondjuk, holnap?